

Jeg vil ikke være annerledes!

Av Eliza Broadbent

(Basert på en sann historie)

“Sjeler er av stor verdi i Guds øyne” (Lære og pakter 18:10).

Mika så alltid frem til danseskolen. Hun likte å høre på musikken. Hun likte å øve på dansetrinnene og få dem til helt riktig. Og hun likte særlig når hele klassen danset sammen. Når de gjorde det, var det som alle danserne var helt like. Det føltes som om hun ikke var den eneste med Downs syndrom.

I dag lærte de et nytt dansetrinn. Mika så læreren gjøre et hopp opp i luften. Hun så de andre pikene prøve.

Noen fikk det til med en gang. Noen prøvde flere ganger. Mika prøvde om og om igjen, men hun klarte ikke å få det til.

“Vil du hjelpe meg, lærer?” spurte Mika.

Piken ved siden av henne så på Mika. Hun lente seg deretter over til venninnen. “Hvorfor snakker hun sånn?” hvisket hun. Begge pikene snudde seg og så på Mika.

På vei hjem fra klassen, var Mika stille hele tiden.

Da de kom hjem, var mamma på kjøkkenet og knadde en deig. Hun hadde mel på kinnet. Noen ganger fikk det Mika til å le. Men i dag slapp hun bare vesken sin på gulvet og sank ned på stolen ved bordet.

“Hvordan gikk det på dansen?” spurte mamma.

“Forferdelig,” sa Mika. “Jeg ba om hjelp, og en pike sa at jeg snakket rart. Etterpå glodde hun på meg.” Mika så ned. “Jeg vil ikke gå på danseskolen lenger.”

“Å, Mika!” sa mor. “Jeg er så lei meg. Pappa og jeg liker så godt å se deg danse. Vi er så stolte over at du arbeider så hardt!”

Mika begynte å få tårer i øynene. “Jeg liker ikke Downs-syndromet i meg. Jeg liker ikke at ansiktet mitt er annerledes. Jeg skulle ønske at det ikke var så vanskelig for meg å lære nye ting. Jeg må til og med øve på å snakke!”

Pappa satte seg ned ved siden av Mika og la armen rundt henne. “Mika, vi er så glad i deg. Vi ville ikke forandre en eneste ting med deg.”

Men Mika bare ristet på hodet og gjemte ansiktet i armene sine. “Jeg vil ikke være annerledes. Jeg vil at Downs-syndromet mitt skal bli tatt bort fra meg!”

Mamma og pappa var stille en stund.

“Jeg har en idé,” sa mamma. Mika kikket opp. “Hvorfor ber du ikke og spør vår himmelske Fader om hva han føler for deg?”

Mika tenkte over det. Hun likte å be. Hun nikket langsomt. “Kan du skrive ned spørsmålet slik at jeg husker hva jeg skal spørre om?”

Mamma skrev ned spørsmålet. Så tok Mika papiret og gikk til rommet sitt for å be.

Da hun kom inn på kjøkkenet noen få minutter senere, var Mikas ansikt opplyst som en lyspære. “Min himmelske Fader svarte!” sa hun.

“Hva sa han?” spurte mamma.

“Han sa: ‘Mika, jeg er glad i deg akkurat som du er,’” sa hun. Og han sa det med en HØY stemme!”

Neste uke på danseskolen var ikke Mika bekymret for hva de andre pikene syntes om hennes Downs syndrom. Istedenfor la hun merke til en annen pike, Sara, som så trist ut. Sara syntes også det var vanskelig å lære noen av de nye trinnene.

Da Mika kom hjem, bestemte hun seg for å skrive et brev til Sara. Hun tegnet mange hjerter. Mamma hjalp henne med stavingen.

“Kjære Sara,” skrev Mika. “Du er en flott danser. Jeg vil gjerne være din venn. Jeg er glad for at du er i dansesklassen min.”

Mika gledet seg til å gi Sara brevet. Hun ønsket at Sara også skulle føle seg glad og elsket på danseskolen. ●

Artikkelforfatteren bor i Utah i USA.

